

TENGERI HALAK. (Lásd a 218. lapon.)

AZ ALMÁS KOSÁR.

— Beszélyke. —

(Vége.)

AZ ÖREG János látása épenséggel nem szolgált örömeire Jenőnek. Mogorva, szigorú ember volt, épen olyan, amilyen szükség volt a házba, hol egész sereg pajkos fiut kellett rendben tartani.

— Ki van ott a fán, he? kiáltá János. Almatolvaj ugy-e? No, csak le a fáról egymásután!

Semmi válasz. Jenő meglapult egy vastag ágon s nem moccan.

— Hiába lapul meg, ifuracskám, látom jól, habár meg nem ismerem arcját. Az intézetbeli tanulók közül való, tehát csak tessék lesétálni. Bizonyosan az a vásott Béla.

— Nem Béla! kiáltá Jenő hirtelen, mert nem akarta másra hárítani a gyanút.

— Ahá! most már tudom! Tehát Jenő urfi! Gyönyörű dolog, mondhatom! Ilyesmire vetemedik, aki mindig első rendű volt a jó tanulók közt; bizony szégyen! No hiszen, majd kap az igazgató urtól.

E biztatásra szegény Jenő szinte öszszeborzadt, János pedig távobbb szólt:

— Ne töltsük itt az időt hiába. Jöjjen le a fáról.

Jenő, azonban még mindig nem mozgott. Végre aztán megszólalt;

— János, mondok valamit!

— Halljuk!

— Maga jó ember... tudom, nem örül a más baján... Hátha nem szólana semmit erről a dologról az igazgató ur-

nak? Nem lennék háladatlan... van egy szép ezüst forintom... magának adom.

— Ejnye, hát nekem mer ilyet mondani? kiáltá János mérgesen és oly hangosan, hogy az egész házban hallhatták. Nekem! aki husz esztendő óta becsülettel szolgállok gazdámknak! Azt hiszi, engemet meg lehet vesztegetni? Nincs szükségem a pénzére. Csak jöjjen le szaporán, nem állhatok itt egész éjen át.

— Én nem tartóztatom, János; ha nincs kedve, ne álljon itt. Hígye meg, én még szeretni fogom, ha távozik.

— Meghiszem. De abból semmi sem lesz. Majd csak együtt megyünk be. Megvárom, míg beleun ifjuracskám.

— Az sokáig lesz, János. Nagyon jó helyem van itt.

Jenő azonban rosszul számított. A zajra előjött az egyik nevelő s midőn ott termett a fa alatt, szegény Jenő majd lepottyant ijedtében. Látta, hogy most már nincs menekülés. A nevelő, miután az öreg Jánostól megtudta, mi történt, nyugodtan mondá:

— Ne nyakaskodjál tovább, Jenő! Jöj le azonnal.

Jenő engedelmesskedett és egy perczel később lent volt a földön. Azt várta, hogy a nevelő majd keményen fog vele bánni; de ez nyugodt, komoly hangon csak emyit szólt:

— Nagyon sajnálom, hogy ilyesmit tudtál elkövetni. Tudod-e, hogy ez lopás? Holnap majd számolsz róla az igazgató urnak. Most menj aludni.

Könnyű volt ezt a jó tanácsot adni, de bizony szegény Jenő alig aludt egész éjen át. Reggel, mielőtt még a leccze

kezdődtek, az igazgató magához hívatta. Jenő reszketve lépett be. Az asztalon ott látta azt a csomó almát, melyet éjjel leszaggatott. Az igazgató mindjárt azon kérdéssel kezdé:

— Kik voltak büntársaid?

Jenő egy perczig hallgatott. Pillanatnyira eszébe jutott pajtásai gyáva viselete, midőn cserben hagyták őt és oly hirtelen menekültek, hogy többé vissza nem juthatott a szobába; most boszút állhatna rajtuk, ha megnevezné őket. De jó szive győzött; nem kívánta, hogy mások is szenvedjenek; akadozva, hebegve azt mondá tehát, hogy csak ő maga a hünyös.

— Az nem lehet; János hallotta, hogy az egyik ablaknál több fiu beszélgett. Nevezd meg őket.

Jenő nem felelt. Az igazgató tovább szólt:

— Nem akarod őket elárulni, ugy-e? Ám legyen, akkor a többiek helyett is te fogsz szenvedni; annál szigorubb lesz büntetésed. Belenyugszol?

— Bele! felelt Jenő halkán, de nemes határozottsággal.

Az igazgató néhány perczig szótlanul, merően nézett Jenőre. Látta, hogy a szegény fiu belátta már tette helytelenségét és meg is bánta őszintén. Néhány percz múlva ismét megszólalt:

— Tudod-e, hogy az, amit elkövettél, a legrutabb bünök egyike, hogy az tolvajlás? Hiszem, nem gondoltad meg, mikor elkövetted. De ha már oly nagyon megéheztetek almára, mért nem szóltatok, mért nem kértetek?

Erre a kérdésre Jenő sehogysem tudott felelni. Nem is szólt semmit.

— Ám legyen, folytatá az igazgató. Hiszem, hogymost már megbántad hibádat. Igéred-e, hogy többé ilyesmit nem követsz el, sem másoknak segíteni nem fogsz?

— Igérem, felele Jenő szilárd hangon.

— Jól van; remélem, megtartod szavadat. Most menj oda a sarokba, hozd el arról a székről azt a bevarrott kosarat, tedd ide az asztalra és bontsd föl. Ma reggel érkezett a postán.

Jenő majd fölkiáltott örömében. Itt van a rég várt küldemény hazulról! Gyorsan előhozta a kosarat, mely gondosan be volt csomagolva. Fölnyitotta és mily gyönyörűség volt látni, ami benne volt! Pompás sárgás-piros almák, köztük pedig egy dobozban sütemények, mind épen az, amit Jenő legjobban szeretett.

— Ezt Kláríka hugod küldi, nemde? szólt az igazgató. De én azt hiszem, hogy az a Jenő, akinek Kláríka e sok jó csemegét küldte, egészen más fiu, mint akit ez éjjel a kertben találtunk. Hiszed-e, hogy megérdemled az ajándékot?

— Nem! felelt Jenő halkán.

— No lásd. Én is azt hiszem. Ismerek sok derék, de szegény gyermeket, kik megérdemelnek egy kis jutalmat. Neked pedig elég dolgod volt már almával, tehát fődjük be a kosarat. Most elmehetsz tanulni. Ha megtartod ígéretedet és jól viseled magad, akkor elfelejtem ezt a mai hibádat.

Jenő még egy sovár pillantást vetett a teli kosárra, aztán távozott. El volt szomorodva, de megnyugodott. Érezte, hogy a büntetést megérdemelte; nem is zugolódt, hanem erősen föltette magában, hogy

magaviseletével iparkodni fog jóvá tenni hibáját.

Mikor később a tanterembe lépett, nagy sugás-bugás támadt a fiuk közt, majd mindnyájan tudták már az éjjeli kalandot. Akik büntársai voltak, azok szepegeve néztek reá; de csakhamar megnyugodtak, észrevevén hogy Jenő nem fődözte föl őket.

Leczke után Zsiga félrevonta Jenőt és élénken kérdezősködött, mi történt, milyen büntetést szabtak reá?

— Azt, hogy ma reggel megérkezett az almás és süteményes kosár, de nem kapom meg.

— Micsoda? Megérkezett és nem adják neked? De hiszen neked küldték!

ÁTKELÉS A FOLYÓN TÖMLŐKKEL. (Lásd a 219. lapon.)

— Ugy van! De az igazgató ur azt mondta, hogy majd kiosztja szegény gyermekek között.

— Másnak adni, ami a tied! Szégyen, gyalázat! kiáltá Zsiga.

Néhány percz mulva a fiuk mindnyájan megtudták a dolgot és szörnyüködtek; csak Jenő maga nyugodott meg az

igazgató határozatában s titkon még olyanformát is gondolt, hogy bizonyosan Zsiga is jobban tenné, ha másként beszélné, mert ő volt az igazi bűnös, ő gondolta ki az éjjeli csinyt s ő kényszerítette Jenőt a tilos lépésre.

Nem szólt azonban semmit, hanem szorgalmasan neki feküdt leczkéinek; nem

Jenőt és
t, milyen
gérkezett
de nem
és nem
küldték!

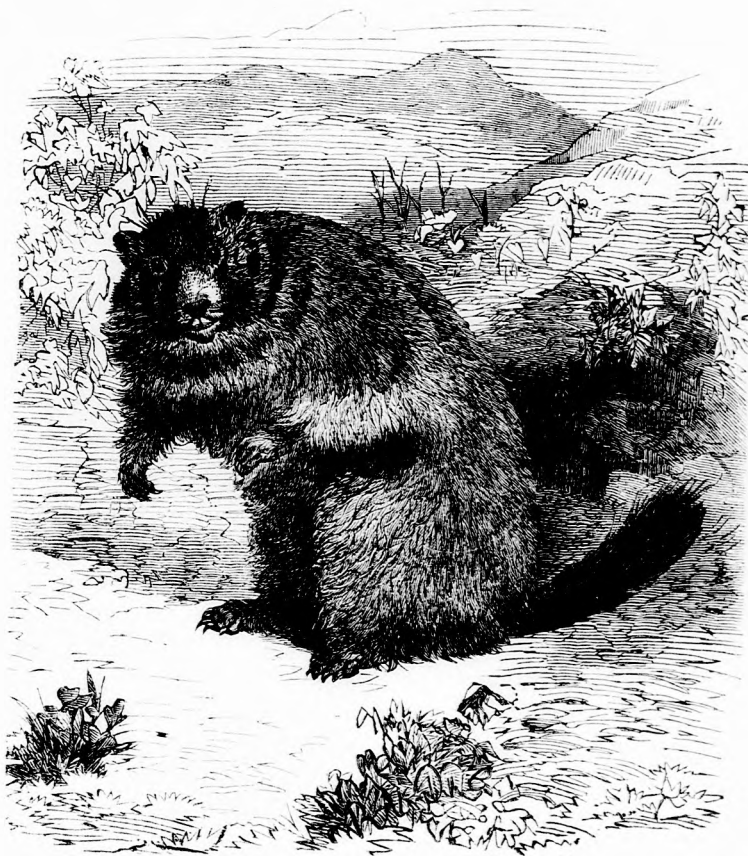
n még
nyosan
nt be-
ő gon-
ritette
hanem
; nem

csinált durczás arcokat, hanem a régi jó Jenő maradt.

Egyszer-kétszer, az igaz, kissé fájt a szive, mikor látta, hogy az igazgató szobájából szegény gyermekek jönnek ki

és almát, süteményt visznek magukkal. A többi fiuk is látták s elkeseredetten mondták:

— Nézd Jenő, hogy osztogatják a te almáidat!

A MORMOTA. (Lásd a 217. lapon.)

Jenő elfordult, hogy ne is lássa; aztán ment tanulni vagy játszani.

Igy mult el két nap. Harmadnap Jenő épen számtani föladványa készítésével volt elfoglalva s egyedül volt a szo-

bában, midőn Zsiga nagy zajjal berontott és kiáltá:

— Jenő! Jenő! mondok valamit!
Jó ujságot!

— No's, halljuk!

— A te almáidat és süteményeidet nem osztogatta el az igazgató ... ott van mind a kosárban.

— Hát aztán? szólt Jenő nyugodtan. Mi hasznom belőle, akár szétoztogatta már, akár pedig csak ezután fogja szétoztogatni?

— Ugyan ne légy oly jámbor, Jenő! kiáltá Zsiga türelmetlenül. Még azt kérded, mi hasznod van belőle? Hát az, hogy a jó csemegét megmenthetjük a magunk számára.

— Ugyan mit beszélsz már megint!

— Csak te hallgass reám s meglátnod, minden jó lesz. Az igazgató ur a kertben sétál s nyitva felejtette szobája ajtaját. Bent voltam ... épen onnan jövek ... láttam a kosarat a sarokban, megvizsgáltam, — egészen tele van, nem hiányzik belőle semmi. Mig az igazgató oda van, belapózunk, az almát és süteményt kiszedjük, a kosarat pedig ott hagyjuk. Később, ha észreveszik, hogy üres a kosár, hiába fogják kutatni, nem fődözhetik fel, ki üritette ki. És ezzel nem követsz el semmi rosszat, mert ami a kosárban van, az mind a tied.

— Nem, nem, Zsiga! Ez igen becsutelen tett volna.

— Ugyan legyen eszed! Mondom, hogy csak a magadét veszed, aztán nem is fogja tudni senki. . .

— Nem, nem teszem! felelt Jenő határozottan. Te is hagyd abba az egészet, Zsiga; elég volt, hogy egyszer már belevittél a bajba; szégyenlem, hogy lopásra engedtem magamat csábíttatni. És te megint ilyenféle dolgon töröd a fejedet!

— Ejnye no, de roppant erényes szent lettél! Nem volna kedved az igazgatóhoz sietni és följelenteni engemet? szólt Zsiga gunyosan.

— Nem. Jól tudod, hogy nem vagyok árulkodó. Ha bajt akartam volna okozni neked, tehettem volna tegnapelőtt, mert te voltál az egész almalopás főokozója: de látod, hogy nem árultalak el, inkább szenvedem magam a büntetést. Kérlek ne is szóljunk többé erről; engedj tovább dolgoznom, mert különben el nem készülnök föladványommal.

Zsiga mérgesen távozott s erősen becsapta maga után az ajtót. Gonosz tervek forogtak fejében. Jenő becsületessége, jó-sága megszegyenítette őt; érezte, mennyivel derekabb fiu a sokkal fiatalabb Jenő. De a helyett, hogy igyekezett volna példáját követni, inkább arra gondolt, hogy boszut áll Jenőn, mivel ez oly határozottan visszautasította az újabb csiny tervét.

— Belapózom az igazgató szobájába, gondolá Zsiga. Kiszedem a kosárból az almát és süteményt s nem fogják tudni, hogy én tettem. A gyanu Jenőre fog esni s a büntetést megkapja, a nélkül, hogy legalább a jó csemegékből lakmározott volna.

Az igazgató szobájához érve, az ajtót épen úgy félig nyitva találta, a mint egy félórával hagyta. Belapózott, — nem volt bent senki. Gyorsan a kosárhoz szaladt, fölemelte helyéről s egy székre tette, hogy annál kényelmesebben, mindkét kézzel tömehesse zsebeit. Épen levette a kosár födelét, midőn hirtelen rémült kiáltás tört ki ajkain s meredten bámult az ajtóra — mert a küszöbön megjelent az igazgató és nézte, mit mivel Zsiga.

Zsiga látta, hogy itt minden tagadás, kifogás hasztalan; de az igazgató nem is engedte szóhoz jutni, hanem szigoruan parancsolá a mögötte álló öreg Jánosnak:

— Kísérje e fiut a zöld szobába. Ott lesz négy napig.

A zöld szoba a fiuk legnagyobb ijesztője volt: egy kicsiny, rácsos, szűk ablaku csöndes udvari szoba, hova azokat zárták, kik nagy csinyt követtek el. Itt aztán háromszor annyi leczkét kellett tanulni, mint a többieknek, játékról, ozsonnáról s más egyéb jó dolgoról pedig szó sem lehetett.

Mialatt Zsigát e gyűlölt szobába vezették, Jenő szorgalmasan dolgozott és nem is sejté, mi történik odakint. Egyszerre megnyílt az ajtó s belépett az igazgató, utána pedig egy szolgál az almás kosárral. Jenő meglepetve állt föl.

— Kedves fiam, szólott az igazgató, én nem osztogattam el másoknak kis hugod ajándékát, csak próbára tettelek, valjon igazán beláttad és megbántad-e hibádat. Mondhatom, örömem van benned. Nemesak belenyugodtál a büntetésbe, hanem akkor sem durezáskodtál, nem mutatál haragot, mikor azt hitted, hogy almáidat és süteményeidet mások élvezik, szorgalmasan tanultál, Zsiga újabb csábitásának pedig ellenálltál. Mert mindent hallottam ám a szomszéd szobából. Meggyőződtem, hogy derék fiu vagy s ime, elengedem a büntetést, oda adom neked, amit a kis Klárka az ő jó testvérének küldött. Most már megérdemled.

Jenő alig tudott szavakat találni, hogy megköszönje az igazgató jóságát; az

igazgató is elégedetten mosolygott s távozás közben így szólott:

— Ugy-e, fiam, többé nem lesz szükség ily keserű leczkére!

Másnap, épen szünnap levén, Jenő pompás ozsonnával vendégelte meg valamennyi pajtásait. Csak egy hiányzott közülök — Zsiga, ki áristomban ült. De Jenő mégsem feledkezett meg róla s ám-bár Zsiga volt oka minden bajnak, nem haragudott reá, sőt néhány almát és két darab süteményt félretett számára s három nap mulva, mikor Zsiga kiszabadult, oda adta neki.

Zsiga egészen megdöbbenett Jenő jószágán; egy ideig nem akarta elfogadni és szégyenkezve földre sütötte szeméit. Aztán végre legyőzte rosz indulatait s kezet nyujtva Jenőnek, így szólott:

— Tudod-é Jenő, hogy én igen haszontalan, rosz fiu voltam! Nem is érdemlem, hogy barátom légy. Hanem ezután másképp lesz. Nem fogom többé roszra csábitani pajtásainkat, hanem követem a te példádat s mielőtt valamit teszek, a te tanácsodat fogom kérni. Talán még megbocsátanak szüleim és barátaim.

Ugy is történt és Zsigából derék ifju lett, Jenővel pedig maig is a legjobb barátságban él.

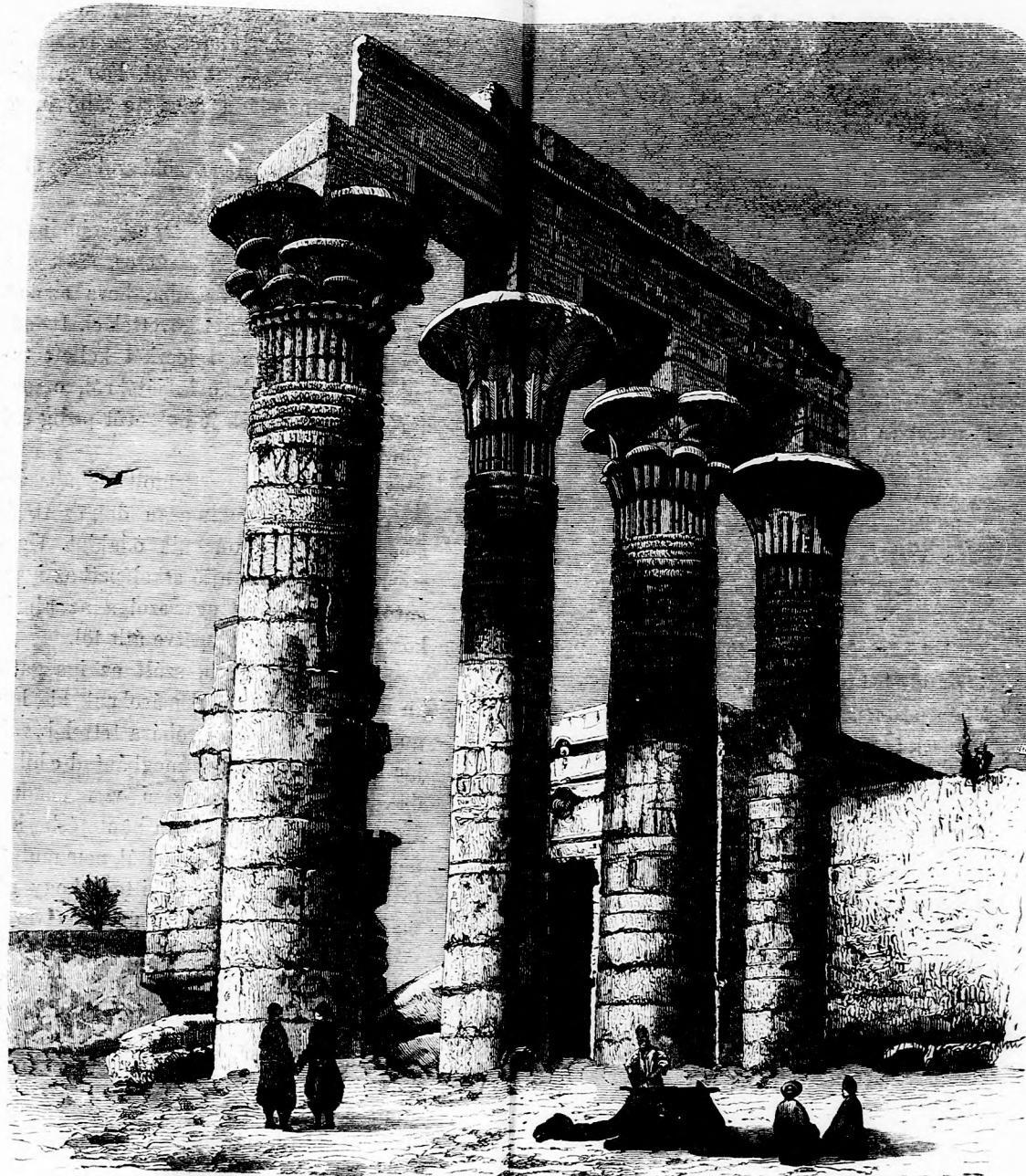

EGYPTOMI ROMOK.

Hazánkban, különösen a hegyes fölvidéken sokfelé láthatunk régi romokat, különösen magas sziklák, hegyek tetején várakat, melyek már több száz esztendő óta omladoznak. Ezek a romok is régi időkből származnak, — de mégis majdnem új épületeknek lehetne ezeket nevezni ama ősrégi romokkal szemben, melyeket Egyiptomban, a hajdani Fáraók országában találunk.

Egyiptomban hatalmas, mivel nép lakott sok ezer esztendővel ezelőtt, már akkor, mikor a többi népek még csak mint félvad pásztorok vándoroltak ide-oda nyájikkal. Az egyiptomi királyok, kiket Fáraó czímen neveztek, nagy kedvüket találták pompás épületek építésében és sok ezer embert kényszerítettek munkára, hogy nagyszerű palotákat, sirboltoknak szolgáló óriási gulákat (pyramisokat) emeljenek. Tudjuk a szentírásból, hogy mikor a zsidók nagyon elszaporodtak Egyiptomban, Fáraó kegyetlenül sanyargatá és súlyos munkára kényszeríté őket. A hatalmas királyok nem törődtek azzal, ha ezrenként bele is veszték az emberek a nehéz munkába; meg kellett történnie, amit parancsoltak. Óriási kődarabokat hurczoltattak messze földről az épületekhez s oszlopokat, falukat rakattak föl, hogy mi még mai nap is megbámuljuk. A Fáraók azt hitték, hogy ha ily óriási épületeket emeltetnek, ezek örök időkre fognak állani és hirdetik majd az ő dicsőségüket.

Állottak is ez épületek több ezer esztendőig; de aztán jöttek hatalmasabb népek s a Fáraók birodalma elpusztult, a városok romba dőltek és a nagyszerű paloták, templomok omladékokká lettek. Azután mult sok száz esztendő, a romok mindinkább dűledztek s végre csak az óriási oszlopok maradtak meg. A miveletlen nép pedig, mely most ott lakik, nem is tudja

EGYPTOMI ROMOK.

mi előtt hajdan e romok helyén, a gögös királyoknak pedig híroket sem hallotta.

De tőlünk Európából sok tudós megy ama tájakra kutatni, vizsgálódni az ősrégi nyomok között. A fölírásokból és más jelekből e tudósok kisütik, hogy a rom hajdan, négy-öt ezer esztendővel ezelőtt, templom volt-e vagy palota, sőt nem ritkán még azt is meg tudják mondani, mi volt a neve a királynak, a ki építtette.

A MORMOTA.

(Képpel a 213. lapon.)

Aki a budapesti állatkertben nem látta a mormotát, az bajosan is fogja egyhamar meglátni másvalahol; mert ami mormota barátunk olyan helyeken lakik, hová az ember csak ritkán téved t. i. magas hegységek bércei között, hol sziklahasadékokban, kisebb barlangokban üti föl tanyáját. Hazánkban a Kárpátok szirtei között található.

A mormota — vagy mint közönségesen nevezik, murmutér — igen békeszerető és félénk állat, de szükség esetén bátran védi magát s erős fogaival veszedelmesen tud harapni. Magassága valamivel több egy lábnyinál, farka fél akkora, szőre sűrű, hasán barnás-sárga, hátán részint sárga, részint feketés szürke; szemei barátságosak; első lábai nagyon kurták s ezért nem igen tud gyorsan mozogni; de annál jobban tud hatalmas karmaival gödröt ásni. Mint a medve, úgy a mormota is tud hátsó lábain állni és járni; rendesen ülve eszik s táplálékát két első lábával emeli szájához. Éledele növényekből, gyökerekből áll.

Mint békés természetű állat, a mormota mindig kisebb-nagyobb csapatban él együtt. Egy-egy család néha tizenöt tagból is áll s ha nem találnak kényelmes barlangot, közös erővel maguk. ásnak. Az üreg hosszú, több mint egy ölnyi bejárása oly keskeny, hogy épen csak egy mormota

mehet be egyszerre ; a bejárat azonban tágas üregbe vezet, mely olyanforma, mint egy nagy fűtőkemence és puhára van bélelve mohával, száraz füvekkel. Ez a közös lakás.

Nyáron át a szabadban játszadoznak s gyökeret keresgélve, járnak-kelnek a sziklák között. lakásuktól azonban soha sem távoznak messzire és mindig kiállítanak egy-két őrt, melyek aztán veszély közeledtével éles kiáltással jelt adnak a többieknek, hogy meneküljenek.

Szeptember vége felé, mikor hűvösödni kezd az idő, a mormoták visszavonulnak földalatti üregükbe s a bejárat földdel és szénával jól betömik. Azután összekuporodnak a puha szénán, elaludznak és alusznak egy huzomban egész télen át. Csak április hóban, mikor a nap ismét melegebben kezd sütni, akkor ébrednek föl s ismét kibujnak. Ezért szokták mondani az olyan emberre, a ki sokáig és mélyen alszik, hogy »alszik mint a mormoté«.

A mormota, ha kicsiny korában fogják el, könnyen megszeli és mindenféle tréfás mesterségeket is megtanul, megérti ha nevén szólítják s kézből elfogadja az eledelt.

TENGERI HALAK.

— **Birike levele Dezsőhöz.** —

Természetrajzi föladány.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES Dezső! Mult vasárnap jöttünk
Jó mamámmal Budapestre fel,
Ahol járunk: előttünk, mögöttünk,
Van esodálni való ezrivel.

Többi közt egy utcán mentünk végig
— Nevét bizony már elfeledém —
Ott hol a sok dohányt, szivart mérik,
Egy különös ablak tűnt elém.

Oda futok. Hát mit látok? Furesa!
Vigan uszkál az ablak mögött
Potyka, csuka, keszeg, fogas, haresa:
Ez elől volt, az hátrább szökött.

Sőt még — szinte féltem odanézni —
Egy nagy kígyó is uszkált amott.
A többi hal sietett kitérni
Amikor feléjük haladott.

S aztán — bizony szinte megrezzentem —
Felém lövelt egy kis tömzsi hal:
Ott veszteglett merőn velem szemben,
Fenyegetvén kopolyúival.

De a mama jóízűn mosolygott,
Amire én is nyugodt levék.
Föl se vegyem ezt az egész dolgot,
Hisz csak kis halacska, nem egyéb.

Kis halacska, de nem folyóbeli;
Társas is mind tengeri lakó,
Mindnyája csak a sós vizet nyeli,
Kicsinek is kevés egy akó.

Hát bizony esalatkozám, úgy látom,
Nem haresa volt, sem ponty, sem keszeg.
Itt a rajzuk. Nézd meg jól barátom
S ird meg: mi nevé halak ezek?

Forgó bácsi rajzoltatta nekem.
Ugy-e bár ügyes, csinoska kép?
Mutasd, terjeszd az egész vidéken.
Fejtse más is. Hived

BIRIKÉD.

ÁTKELÉS A FOLYÓN TÖMLŐKKEL.

(Képpel a 212. lapon)

HA a Dunán vagy a Tiszán hid nem volna, meg hajó és komp sem volna, bizony nem tudom, mi magunk is nem úgy cselekednénk-e, mint azok az arabok ott a képen. Őseink, a régi magyarok így keltek át a nagy folyókon. Hazánk történelméből tudjuk, hogy mikor bejöttek és elfoglalták ezt a szép országot, melyben most lakunk, egész seregestől tömlőkön keltek át a Dunán. Azon a tájon pedig, a honnan magyar őseink jöttek, Ázsiában még most is ez a szokás, mert nincsenek hidjaik, sem hajóik.

Aki ott utazik, mindig magával visz egy nagy bőr-tömlőt, mely tulajdonképen arra való, hogy a puszta síkságokon, hol nincs forrás, az utas számára szükséges vízzel megtöltsék. E tömlőket kívülről erősen megkenik faggyúval, hogy a forró

napon föl ne pattogjanak. Mikor aztán az utas olyan nagy folyóhoz jut, melyen nem lehet átgázolni, akkor az a vizes tömlő segíti ki a bajból.

A vizet ugyanis kiönti s a tömlőt fölfujja, mint a hólyagot szokás, aztán a nyílást erősen bekötözi. Az ekként felfújt tömlőt a vízre bocsátja s ő maga a tömlőre támaszkodva, könnyű szerrel és minden veszedelem nélkül átjut a tulsó partra, itt a folyóból ismét megtölti vízzel a tömlőt és tovább vándorol.

Ha többen utaznak együtt és nehezebb portékáik is vannak, akkor összekötnek öt vagy hat felfújt tömlőt és erre rakják a podgyászt; sokat persze nem rakhatnak föl s többször kell ide-oda uszniok, míg lassanként mindent átvisznek a tulsó partra.

K I S Ó R I Á S.

(Képpel a 224. lapon.)

KSÁK reggel született
Kicsi elefántja,
Szemét száját bután
A világra tátja.

Alig nagyobb mint egy
Három hetes boczi.
Erős ember birná
Ölben vinni-hozni.

Már egy holnap mulva
Akkorára nőtt meg,
Hogy hátával közel
Ér az öl-tetőnek.

Még egy kurta hónap,
Aztán meg egy másik:
S kinek ő most — majd az
Ér az ő hasáig.

TRÉFÁS FÖLADVANYOK.

I.

*Folyón innen van 1 kutya.
A folyón tul meg 2 kutya.
Egymást mérgesen ugatja.
S már most erre felelj te meg,
Melyikök ugatott többet:
Az egy kutya vagy a kettő —
Ki lesz az első megfejtő?*

II.

*12 fiu elment vadászni. Ráakadtak
12 galambra. Kiki lelőtte a magáét s
mégis 11 szállt el belőle. Hogyan lehet ez?*

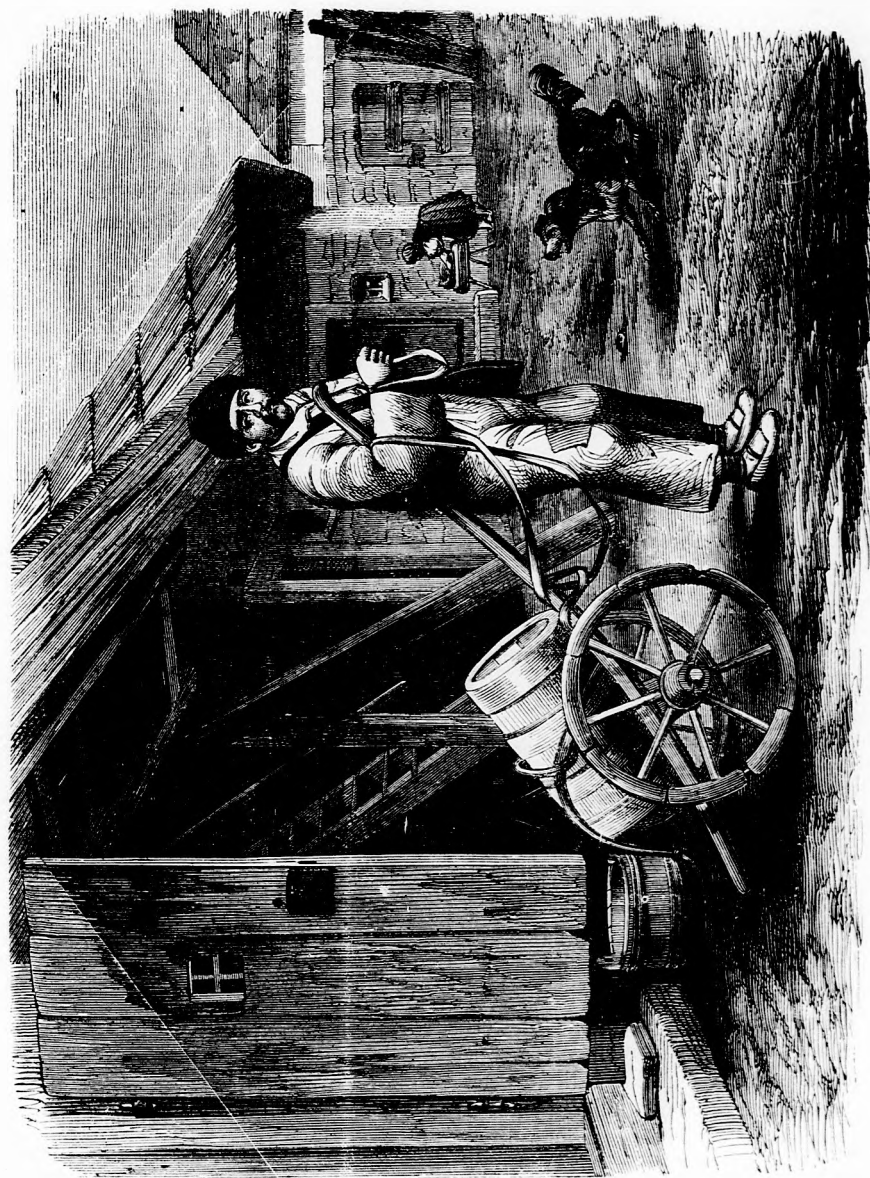
III.

(Földrajzi.)

*Feketében születik s feketében hal
meg.*

ÖZIKER A PATARNAL. (Lásd a 222. lapon.)

A SÓSVIZ ÁRUS. (Lásd a 222. lapon.)

A SÓSVIZ-ÁRUS.

(Képpel a 221. lapon.)

TUDJÁTOK-e, hol van Marmaros megye? Bizonyosan tanultatok már róla, vagy legalább hírét hallottátok, mert híres megyéje ám ez Magyarországnak és ha a térképet megnézzitek, megtaláljátok fönt az észak-keleti sarokban. Csupa hegyet, erdőt találtok odarajzolva s valóban úgy is van, Marmaros gyönyörű hegyes vidék s e hegyek között sok folyó is fakad, melyek között legnevezetesebb a Tisza, mely végig fut az egész magyar alföldi rónaságon.

De nem azért híres Marmaros, hogy szép hegyei és erdői vannak, mert effélel láthatni más tájakon is; hanem a marmarosi hegyek belsejében van ám egy nagy kincs, melyre mindnyájunknak nagy szükségünk van: ott van a legjobb só. Mert a só, tudjátok, ásvány, mely a föld mélyében rejlik, ámbár felolvadva nagy mennyiségben található a tenger vizében is. De a kősó, melyet a bányákból hoznak ki, legjobb s ezért híres Marmaros, mert onnan kapjuk a sót, mely mindennap szükséges ételeinkbe.

A só azonban, mint tudjuk, felolvad, ha víz jut hozzá s ekkor a víz sós izzit kap. Ott pedig, a hol a hegyek belsejében a nagy sötömegek vannak, sok forrás is fakad, s e források a föld alatt a só között szivárognak s mire fönt kibugyannak, a egészen sós izzitek, úgy hogy inni sem lehet. De ha inni nem lehet, annál jobb hasznát vehetni az ételek főzésénél, mert amit ilyen vízben főztek, azt nem kell többé sózni. Ezért tehát szegényebb emberek kik nehezebb munkát nem bírnak végezni, szereznek maguknak egy kis taligát, erre hordót s aztán mindennap elballagnak a hegyek közé a sós forrásokhoz, megtöltik a hordót s a faluban néhány krajczárért eladják.

ÖZIKÉK A PATAKNÁL.

(Képpel a 220. lapon.)

ESTE van már este,
Minden nyugalomba.
Csöndesen bólingat
Erdő sűrű lombja.

Csak a patak cseveg,
Árnyon, verőfényen,
Erdőt, sziklát mutat
Vidám tükörében.

S amint tova siet
Csevegve, locsogva,
Partjához közeleg
Egy őz-családoeska.

Víz szélire lépked
Csöndes óvatosan...
Hátha vadász les rá
Ottan a bokorban!

Vadász nincsen közel.
Szomjadat enyhítve,
Térj aludni kis család
A vén bükk tövébe.

SZÓ-REJTVÉNY.

7. 8. 9. 3. Alkalmatlan házi vendég
A macskával ellen mindég
4. 2. 3. Az évszakok másodika.
5. 8. 2. 3. Egy szép karsu vadász-kutya,
1. 7. 8. 9. 4. 6. 8. Gazdaságnak ellentéte
1—9. Hogy ha végig olvastatok,
Egy állatot találtatok.

A »KIS LAP« XI. köt. 9 és. 10-ik számában
közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték:
Lehoczky Margit, Breitner Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szervánszy Ida, Radnich Imre. A kegyeletes küldeményt vettem és rendeltetése czéljához juttatám. Annak idején, úgy mint eddig is történt, a nyugtákat közölni fogom. Ég áldjon! — **Kón Hani és Fer.** Jónak jó; de az a hibája, ami a legtöbb rejtvényé, a melyet beküldetek, hogy már régebben ez előtt szintén juttott eszébe valakinek. — **Tóth Elemér.** A fagy-laló (jégcsináló) gép nem mese. Itt a fővárosban volt is jég-gyár, vagy tán még most is működik: csak hogy egy-egy évben olyan bő jégtermés van, hogy nyáron át a fagy-laló gépek pihentek. Olaszországban vagy még inkább Délnek fekvő tájakon az olyan jéggyárnak nyilván jobb kelete van mint nálunk, hol a természetes jég hordatása kevesebbe kerül, mint a mesterségesé. Egyébkint vannak Bpsten jégkereskedések is. Legtöbbre vitte e cikkben Canada (É.-Amer. Áll.) mely sok millió dollárért küldi világgá évenként pompás jég-koczkáit. — **Singer Adél.** Jó kis tréfa; meg fog jelenni. — **Polyák Lajos.** Helyes; de nem új. — **Molnár Gizi, Gutmán Hermina és Jenny, Buday Sándor, ifj. Laber Mihály, Fűchsel Arnold, Balogh Pista.** Részben ismeretek, részben nagyon is könnyűek. — **Fráter Emelka.** Lényegében jó s a kiszámítás szabatos; ám a forma annál gyarlóbb. Ez a fele a dolognak. — **N.-Abony, D. A.** A történetkésben csak az igyekezetet dicsérhetem. Közlésre még nem való. **Ruhman Ernő.** Önbizalmad nem csekély, midőn műveidet, ítélet meghallgatása előtt is, »mint sikerültek« följajánlod. S eza hang, hogy:

»alólirott tudni kívánja s feleletet vár a következő számban«, oly kategorikus, melyhez neked jogod nincs, de másnál sem tőrök meg. Irásod azonban igen szép. Örülnék, ha beküldendő munkáidról elmondhatnám, hogy önérzetedben nem csalatkoztál. Lássuk hát! — **Vajda Márta.** Igen ügyes. A magadé? Ha nem jelent még meg, örömmel közlöm. — **Szaláczfalvi Ernő.** Rosz kis vers biz a! — **Szmracsányi Pista.** A kis háromságnak nagyon megörültem és az apró szentek albumában helyt is foglalnak. A viszonzás el nem fog maradni. — **Friedman Gizela és Róza.** Az egyikre sort keritek. A másik nagyon is könnyű. — **Bárdos Laci.** Köszönöm a vendégszerető meghívást. A küldemény, a hosszú uthoz képest, sértetlenül jelent meg. — **Hoffman Dezső.** Semmi nehézséggel sem jár. Kissé fogósabbat, mely alatt mást is lehet érteni. — **Jónás Endre.** A versben ébredő tehetség nyomait látom. De ez a körülmény magában még nem ad jogot a nyilvánosságra. — **Buday Emma.** A kedélyes leírást vettem s meglepéssel tapasztalok benne örvendetes haladást. Megérkeztek a marmarosai gyémántok is és Forgó bácsi muzeumában díszes helyök jutott. Nagyon, nagyon köszönöm. — **Fejes Ika.** Amit kérsz, azt megtalálod a Dorottya-utczában F ü r t h é asszony kereskedésében, a váci utczában a »Selyembogár« czimű boltban s a Gizella-téren a »szőlő-fürthöz« cz. kereskedésben. A meghívásnak, fájdalom, bármennyire szeretném, de nem felelhetek meg. Ezer köszönet a szives figyelemért. — **Novák Etelka.** Kedves bucsusoraid valóban meghatottak. Isten vezéreljen, te jó gyermek!

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

Az évnegyed véget érven, tisztelettel figyelmeztetjük azon olvasóinkat, kiknek előfizetése lejárt, hogy a lap pontos szétküldése érdekében előfizetésöket mielőbb megújítani sziveskedjenek.

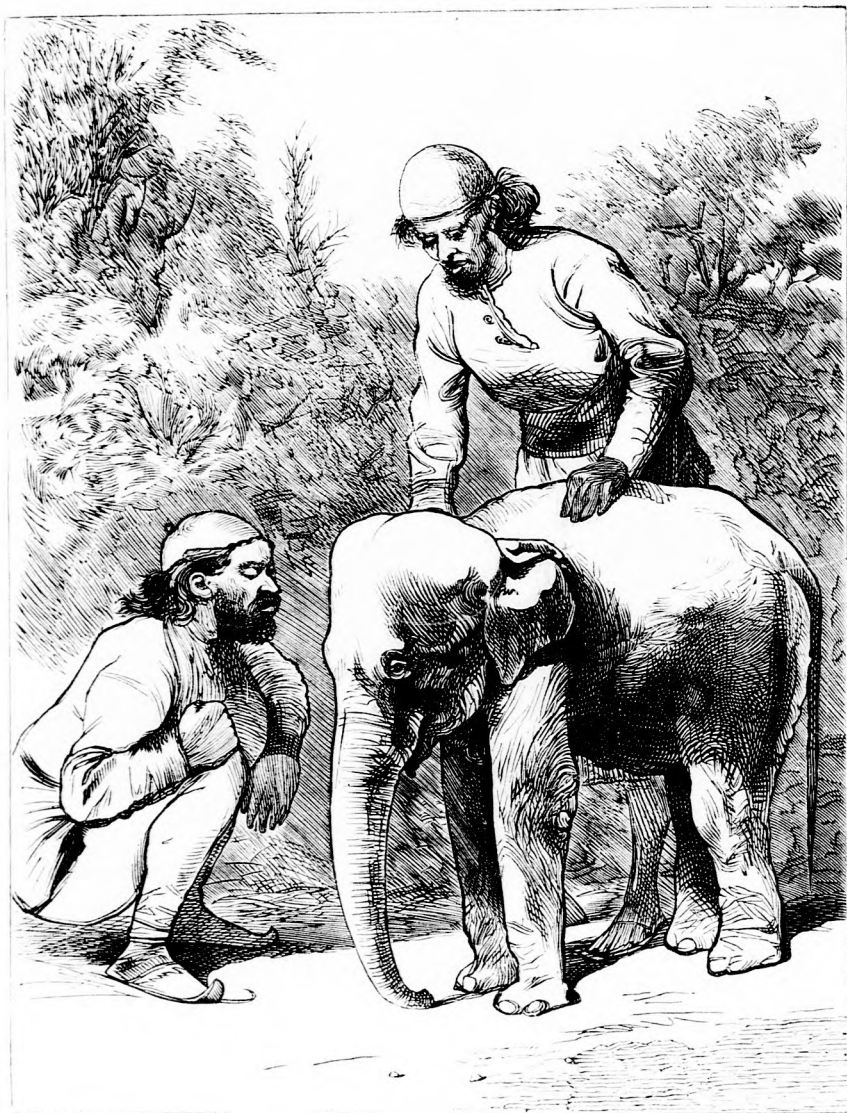
Előfizetési föltételek:

Negyedévre 1 frt 20 kr.

Félévre 2 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyeknek beküldésére legszükszerűbb a postai utalványok használata) az „ATHENAEUM“ kiadó-hivatalához, Budapest, Ferencziek tere 7. sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

KIS ÓRIÁS. (Lásd a 219. lapon.)

Felölős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.

Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.